

Serfőző Simon

Döbbenten látom

Döbbenten látom magam,
mivé lettem, aki voltam.
Mintha apám lennék,
annak volt ilyen arca.

Hangja is neki volt ilyen,
mint amilyennel én szólok.
S ha az övé se a sajátja volt,
helyette akkor ki szólhatott?

Mozdulataikat is úgy adták sorba,
ahogy az időben következtek?
S adom tovább én is
a magaméit az utánam jövőknek?

Akárcsak a lépteimet,
amikkel mások mennek messzire?
Kezemből is a fogást adom másnak:
hisz én már alig tudok fogni vele.

Valamit folyton földre ejtek,
kereshetem aztán, hol lehet.
Hajlásommal is lassan mások hajolnak:
hogy amit én leejtek, valaki fölvegye.

Serfőző Simon
(1942, Zagyvarékas)
költő, író, Budapesten él,
Kossuth-díjas

Mindig akadt

Mindig akadt
egy-egy levegőből kiálló ág,
amelyikben megkapaszkodhattam.
Akadt egy-egy bokor,
amelyik mellém szegődött,
s elkísért jó darabon.

S voltak fák,
amelyek utamat állták,
ellenszenvvel figyeltek mindig,
akárcsak a vidéket, amely nekik
képzeletben volt ismerős,
úgy is csak messziről.

Gallyaikkal mutatták,
a szelek, viharok merre menjenek,
söpörjenek.

Romok maradjanak csak,
s felforgatott idők,
kifárasztott haza.
S caplató életek
az ismeretlenben, sárban
végleg elkullogósodva.